

1. เรื่องย่อ สิ่งชั่วร้ายของพระเจ้า

เป็นเรื่องเกี่ยวกับตัวละครที่ใช้ชื่อว่า “ผม” เป็นหมอ สนทนากับช่างสัก แล้ว “หมอ” เลือกรูปปลาทองสองตัวว่าน้ำเคียวกัน พรายฟองอากาศสามวง ในขณะที่เขานอนบนเตียงให้ช่างสัก สักภาพตามที่เลือก แล้วก็สนทนากันว่า

“คุณเป็นหมอ”

“ผม” เป็นหมอ เป็นมาตลอด กระทั่งวันหนึ่ง ผมรู้สึกที่ไม่ควรเป็น ไม่เหมาะสม ไม่ใช่ เหตุเพราะผมเอาเด็กที่ผมอุปการะอยู่มาทำเมีย นั่นเป็นปัญหาด้านจริยธรรมที่มีทางออกมากมาย แต่เหตุที่แท้จริง “ผม” ไม่แน่ใจว่าถูกหรือเปล่า

ผมรับเด็กผู้หญิงคนหนึ่งมาอุปการะตั้งแต่เธอยังแบบเบาะเธอเป็นเด็กพิการ ปากแหว่ง เพดานโหว่ ตอนนั้น “ผม” เป็นแค่แพทย์ฝึกหัด “ผม” รู้จักพ่อของเด็กในโรงพยาบาลข้างเตียงคนไข้ ซึ่งแม่ของเด็กเอาแต่ร้องไห้ ไม่ยอมอุ้มลูก ไม่ยอมให้คนอุ้ม ไม่แม้แต่จะมองหน้า ผม รู้จักกับ พ่อของเด็ก เพราะเขาอุ้มลูกมาร้องไห้กับ ผม เขาไม่ได้เสียใจเรื่องลูก แต่เขาน้อยใจที่ภรรยารังเกียจลูก เขาเล่าว่าภรรยาของเขาเป็นคุณหนูใจแตก เป็นนางงามที่ควงผู้ชายไม่ซ้ำหน้า ส่วนเขา พ่อของเด็ก เป็นคนรับใช้ในบ้านเธอ เขาใฝ่สูงหลงรักเจ้านาย เขาช่มขึ้นเธอ เธอไม่ด่า ไม่ว่า ไม่มองหน้าเขา เธอขังเขา และไม่เจอเธออีก เธอยังควงชายหลายคน

หลังจากนั้นหกเดือน เธอก็อุ้มท้องมาเคาะประตูบ้านของเขา เขายินดีรับเธอและ

เลี้ยงดูเธอ เมื่อเธอท้อง เธอต้องการทำลายเด็ก กินยาสารพัด กระทั่งวันคลอด หลังจากคลอดได้สามวัน “แม่เด็ก” หนีไป หลังจากพ่อของเด็ก เล่าเรื่องราวให้ “ผม” ฟังแล้วบอก “ผม” ว่า

“อย่าไว้ใจเธอ” อีกสามวัน “พ่อของเด็ก” ก็หนีหายไปอีกคน

“ผม” รับเธอเป็นบุตรบุญธรรม เลี้ยงเธอในโรงพยาบาล เพื่อให้นางพยาบาลช่วยดูแล เธอเติบโตในโรงพยาบาล จนถึงวัยเรียน “ผม” ก็รับเธอไปอยู่ด้วย ระหว่างนั้นผมเรียนต่อปริญญา

อีกใบ ในสาขาศัลยกรรมและตกแต่ง แล้วเปิดคลินิกศัลยกรรมและตกแต่งเสริมความงาม กว่า
 ลูกสาวผู้อัปลักษณ์จะพร้อมในการเปลี่ยนแปลง ผม ก็กลายเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านศัลยกรรม

“ผม” ตกแต่งใบหน้าเธอ กว่ายี่สิบครั้งที่ต้องเข่าห้องผ่าตัด “ผม” เป็นนักวิทยาศาสตร์
 จึงไม่มีเหตุผลอื่น นอกจากอยากให้เธอมีพื้นที่ยืนในสังคม เธอเป็นคนฉลาด ผลการเรียนดีเลิศ
 นิสัยเรียบร้อย อย่าให้เธอต้องสูญเสียโอกาสเพราะหน้าตา ช่วงเวลาที่ผมเลี้ยงดูเธอไม่มีอะไร
 มากกว่าพ่อและลูก แต่ดูเหมือนคำที่ “พ่อของเด็ก” สั่งไว้จะเป็นจริง “อย่าไว้ใจเธอ”

กระทั่งเธอเข้ามหาวิทยาลัย “ผม” มีงานยุ่ง ทั้งที่โรงพยาบาล และคลินิก ไม่มีเวลา
 ดูแลเธอ ลูกสาววัยสิบเก้าเริ่มเปลี่ยนไปผลการเรียนตกต่ำ ใช้เงินเก่ง เทียวและกลับบ้านดึก
 เธอคงผู้ชายไม่เข้าหน้า พาผู้ชายเข้าบ้าน

การผ่าตัดศัลยกรรมใบหน้าลูกสาว เช่นเดียวกันกับการรัก หรือการเปลี่ยนแปลงใด ๆ
 บนร่างกาย เกิดโดยชะตากรรมกำหนดไว้แล้ว เป็นลิขิตจากพระเจ้า การเปลี่ยนแปลงเกิดการ
 คลาดเคลื่อนและจบอย่างผิดการคาดหมาย พระเจ้าแค้นมากไว้ในขั้นแรกแล้วปล่อยให้เป็นไป

แต่ “ผม” เป็นหมอไม่เชื่อเรื่องพระเจ้า จึงไม่อาจทำใจยอมรับได้ ทำได้แค่ห้ามปราม
 และคอยขัดขวางไม่ให้เขาทำอะไรไม่ดี “ผม” เริ่มดูดาเธอ เธอไม่เถียงแต่ตอบโต้ด้วยการให้ผู้ชาย
 ค้างที่บ้าน ในคืนนั้นผมได้กระที่บเด็กหนุ่มซึ่งนอนกอดลูกสาวบนโซฟา ผมขุดโคตรเธอมาดำ
 สุดท้ายเธอก็รู้ว่าเธอไม่ใช่ลูกของ “ผม” เธอวิ่งเข้าห้องไปโดยไม่มีน้ำตาสักหยด

ตกดึก ขณะที่ผมเคลิ้มหลับ ผมรู้สึกว่ามีผู้หญิงสาวกอด “ผม” สัมผัสเนื้อตัวกึ่งฝัน
 กึ่งจริง รุงเช้า เสียงหัวเราะลูกสาวของ “ผม” กรีดดวงใจผมแหลกสลาย บนเตียงของผม ภายใต้
 ผ้าห่มผืนเดียวกัน

ผมเข้าใจเจตนาของเธอ ลูกสาวที่ผมเก็บมาเลี้ยง เจ้าหญิงที่ถูกสาปไว้ภายใต้ใบหน้า
 อัปลักษณ์จนกว่าเจ้าชายจะมาจุมพิต แต่เปล่า เป็นมีดผ่าตัดที่ทำให้เธอคืนร่างเดิม

จากวันนั้น “ผม” ไม่อาจทำอะไรลูกสาวได้ ไม่ว่าจะเธอจะไปเที่ยวไหน พาใครมานอน

บ้าน แค่ “ผม” มองเธอ เธอก็ตอกด้วยคำพูดประเภทว่า “หึงเธอหรือ”

ผมปล่อยให้เธอไว้อย่างนั้น ปล่อยให้ชีวิตจมกองทุกข์ ไม่ไปทำงาน เลิกเป็นหมอ

เปลี่ยนคลินิกศัลยกรรมเป็นโรงงานเซรามิค บั่นถั่วเล่นไปวัน ๆ ปล่อยให้ลูกสาวไปตามยถากรรม

ลูกสาว “ผม” ยังระเริงต่อไปจนที่สุดเธอตั้งท้อง “ผม” ไม่รู้เธอท้องกับใคร อาจจะเป็นผม แต่สิ่งที่อยากรู้ที่สุด โรงงานของพระเจ้าจะส่งคนแบบไหนลงมา

เมื่อเป็นเช่นนี้ “ผม” ก็เป็นห่วงเธอ ผมรักเธอเหมือนลูก

“เธอคลอดแล้วใช่ไหม”

“เด็กปลอดภัย แต่เธอตายแล้ว แม่ของเด็กตาย”

2. เรื่องย่อ คล้ายว่าเริ่มจากฝน

พฤติกรรมของเพื่อนร่วมชั้นเรียน ที่เคยดั้นด้นที่ รุมแก๊ง "ฮะตู" เด็กชายชาวมอญอพยพ ที่ทุกคนเข้าใจว่าเป็นพม่า รวากับว่า "ฮะตู" มีความเป็นคนน้อยกว่าพวกตนหรือไม่มีอยู่เลย ความไม่เอาธุระของเจ้าหน้าที่บ้านเมือง เมื่อมีศพคนงานพม่าอนตายในสวนยาง

"ธง" ซ้อนท้ายจักรยาน มาส่งพี่ชายที่ท่ารถ เพื่อเดินทางไปเก็บตัวฝึกซ้อมฟุตบอล ลุ้นติดทีมชาติ เพราะพี่ชายของธงเป็นนักฟุตบอลตัวแทนจังหวัด ขณะกำลังเดินทางไปท่ารถ พี่ชายของธงปั่นจักรยานที่มีธงนั่งซ้อนท้าย ระหว่างทางได้พบกับ "ฮะตู" เด็กผู้ชายใส่ซาเทียม พยายามเดินกะเผลก ๆ เพื่อหนีจักรยาน "พี่ชาย" ของ "ธง" แก๊งพุ่งเข้าไปไล่ แล้วเบรกไว้ไม่ให้ชน "ฮะตู" พยายามหนี ทางแคบไม่มีที่หลบ พี่ชายของธงก็ไม่ลดละ ธงกับพี่หัวเราะชอบใจ

"ธง" ซี่จักรยานไปโรงเรียน "ธง" ตาเหลือกกลับไปตามพ่อที่บ้าน จากนั้นใครต่อใคร ก็มากันเต็ม ยกเว้นตำรวจ พบศพนอนขวางทางอยู่ "ศพชาวพม่า" พ่อบอก "ธง" และศพ ก็ถูกฝังบริเวณนั้น ด้วยความเห็นชอบจากทุกฝ่ายรวมทั้งพ่อของธงที่เป็นเจ้าของที่ดิน

ขณะนั้นเพิ่งสี่โมงเย็น แต่ทางเดินบริเวณนั้นก็มืดครึ้ม ๆ กว่าปกติ เวลาลมพัดเสียงดัง แสกสาก "ธง" หันซ้ายแลขวา ความคิดบางอย่างหยุดจักรยานไว้ "ธง" ยืนตัวสั่น ตอนนั้นเอง "ฮะตู" เดินมาถึง

"ฮะตู" เรียนห้องเดียวกับ "ธง" แต่ไม่ใช่เพื่อนกัน "ฮะตู" ไม่มีเพื่อนทั้งในและนอก โรงเรียน เป็นคนเงิบ เรียนหนังสือไม่เก่ง ไม่มีเพื่อนชวนไปเล่นฟุตบอล เขาเป็นเด็กต่างดาว พ่อของ "ฮะตู" ใส่ซาเทียมเหมือน "ฮะตู" เป็นลูกจ้างในสวนยางของครูใหญ่ พี่ชายของ "ฮะตู" เป็นทหารป่า

"ฮะตู" เห็น "ธง" หยุดรถจักรยาน จึงยี่นลังเลเหลียวซ้ายแลขวาวิ่งพลางถอยพลาง

"อยากรถไปกับเราไหม" ธงยื่นข้อเสนอทันที

“ธง” อ่อนวอน อธิบายว่าจะยอมให้ “ฮะตุ” ซ้อนท้ายจักรยานไปจนถึงหน้าบ้านของ ”
ธง” แล้วค่อยเดินต่อ ตอนเช้าก็จะรออยู่ที่บ้าน “ฮะตุ” เดินมาถึงแล้วจึงขี่จักรยานไปโรงเรียน
ด้วยกัน

“ฮะตุ” สายหน้า แต่ “ธง” สัญญาว่าจะไม่แก๊ง ทั้งจะคอยปกป้องไม่ให้ใครแก๊งเขาได้
ท่าทีของ “ฮะตุ” อ่อนลง

“นายไม่แก๊งเราแน่ะ”

“ไม่แก๊งและจะไม่มีใครแก๊งนายได้ แต่จำไว้เราไม่ใช่เพื่อนกัน”

“ฮะตุ” พยักหน้า

จากนั้นเพื่อน ๆ ในห้องเรียน ชาวบ้านคนอื่น ๆ เริ่มมองแปลก ๆ ที่ธงขี่จักรยานมีเด็ก
พม่าซ้อนท้าย มีความหมายว่าธงกำลังแปรพักตร์ บทลงโทษแค่โดนล้อ

วันหนึ่ง เพื่อน ๆ ให้ “ธง” ชวน “ฮะตุ” ไปเล่นฟุตบอลตอนพักกลางวัน “ฮะตุ” ตีใจ
แต่ทำท่าลังเล

“เขาชวนเราจริงนะ”

ถึงเวลาพักกลางวัน ฝนตก เอกและเพื่อน ๆ กระโดดโลดเต้น ความคึกคะนองเพิ่มขึ้น
ทุกคนถอดเสื้อ แบ่งฝ่ายเล่นฟุตบอล ยิ่งไปกว่านั้นเพื่อน ๆ รุมสกรัม “ฮะตุ” รวากับเล่นรักบี้ “ฮะตุ”
กลับหัวเราะสนุก ไม่รู้สึกเลยว่าถูกแก๊ง จนกระทั่งขาเทียมของเขาหักและหลุดออกมาเป็นชิ้น ๆ
เพื่อน ๆ ยังคงสนุกต่อไป กระทั่ง “ฮะตุ” นิ่งเงียบ พวกเขาจึงหยุด จากนั้นก็วิ่งหนีคนละทิศคนละ
ทาง

“ฮะตุ” คลานออกจากสนาม มือข้างหนึ่งประคองชิ้นส่วนขาเทียมที่หักไว้กับอก ใช้มือกับ
ขาข้างที่เหลือกระเถิบออกมา ท่ามกลางสายฝน “ธง” ยืนมอง นึกไม่ออกว่าจะช่วยอย่างไร

“ครูน้ำฝน” ซึ่งเป็นครูประจำชั้น เห็นการกระทำของลูกศิษย์ จึงรายงานให้ครูใหญ่ทราบ

ทุกคนเรียงแถวให้ครูใหญ่ตีคนละสามที ต่อด้วยการเดินเท้าเข้าแถวขอโทษ “ฮะตู”
 “ครูน้ำฝน” รับรองว่าหนังสือเชิญตัวผู้ปกครองจะถึงมือพ่อแม่ของทุกคนพรุ่งนี้
 ระฆังเลิกเรียนดังขึ้น “ฮะตู” ยันแขนกับไม้เท้าที่ครูใหญ่หามาให้ เดินตาม “ธง”
 มาที่จักรยาน “ธง” ปวดแผลไม้เรียว ใจจริงอยากขอโทษ “ฮะตู” อีกครั้ง พันประตูโรงเรียนมาไกล
 พอสมควร ท่ามกลางสายฝน เอกและเพื่อน ๆ นับสิบ มาดักรอ

“นายหลีกไปดีกว่า แล้วส่งไอ้พมานั้นมา” เอกพูด

“ไม่ได้” ธงตอบกลับไป

“หรือนายเป็นเพื่อนมัน” เอกพูด

“ใช่ ฮะตู เป็นเพื่อนเรา” ธงตอบ

“งั้นนายไม่ใช่เพื่อนเรา” จบคำ เอกก็ปล่อยหมัดกระแทกหน้า “ธง” การต่อสู้เริ่มขึ้น
 ไม่นาน “ธง” ก็นอนจมโคลน “ฮะตู” ยืนดูเฉย “ธง” ดีใจที่พวกนั้นไม่ได้เตะตอ “ฮะตู”
 แม้แต่ปลายก้อย

“นายเป็นเพื่อนเราใช่ไหม” ฮะตูดถาม

“ใช่” ธงตอบ

รุ่งขึ้น “ธง” ไปหา “ฮะตู” ที่บ้าน “ฮะตู” ออกมาแล้วบอกว่า ไม่ควรมาหาเราที่นี่เลย

“ธง” ชวน “ฮะตู” ไปเที่ยวบนเนินเขา ทั้งสองนอนคุยกัน

“อีกสองเดือนฟุตบอลเยาวชนโลก จะแข่งแล้ว พม่าไม่ได้เข้ารอบ แต่นายจะเชียร์พี่ชาย
 กับเราก็ได้” ธงพูดอย่างนឹกสนุก แต่ฮะตูกับตีหน้าเฉย

“เราไม่ใช่พม่า”

“ในสายตาชาวโลก และรัฐบาลพม่ามันไม่ใช่ แต่เราเป็นคนมอญ”

สองเดือนผ่านไป “ฮะตู” ซ่อนตัวที่ซุ่มกระดังงา “ธง” ดีใจ แต่สงสัยว่าทำไมต้องซ่อนตัว และมาทำไมปานนี้

“เรามาลา จะไปอยู่ที่อื่น”

“พຽ່ງນີ້ຟີເຣາຈະອອກຟີວີ” ธงบอก ฮะตู

“พຽ່ງນີ້ນາຍໄມ້ຕ້ອງໄປโรงเรียนนะ อยู่บ้านเถอะ เราบอกอะไรมาไม่ได้ แต่ขอให้ทำตาม ขอร้องละ”

“พຽ່ງນີ້ ຟີເຣາຈະອອກຟີວີ”

รุ่งขึ้นคือวันที่ทุกคนไปรวมกันที่ห้องประชุมโรงเรียนเพื่อดูการแข่งขันฟุตบอล “ธง”

ไม่เข้าใจคำขอรับของ “ฮะตู” จึงไปรวมอยู่ในห้องประชุมด้วย ซึ่งเมื่อเกิดเหตุคนในชุดทหาร หรือทหารป่ากว่ายี่สิบคนจากค่ายผู้ลี้ภัยมาเยือนพร้อมปืน และชูธงยิงหัวตัวประกันประตูดะคน และคนแรกคือธง ตอนนั้นเอง “ธง” รู้แล้วว่า “ฮะตู” ต้องการบอกอะไร เป็นความผิดของ “ธง” อีกครั้งที่แสดงตัวว่ารู้จักเขา แต่การที่เขาจำ “ธง” ได้ จะโยนความผิดให้ใคร

“น้องชายฉันไม่ได้ห้ามแกไว้หรอกหรือ ดีเลย งั้นออกมา ประตูแรกเป็นของแก” ซึ่งเป็นสาเหตุให้ธงต้องตกอยู่ในภาวะที่ กระบอกรบปืนจ่ออยู่ที่หัวของธง อีกหลายกระบอกรบต่างจ้องตรงไปยังกลุ่มนักเรียน ครูทุกคนถูกเรียกมานั่งรวมกันต่อหน้าปืนอีกสองกระบอกรบ ส่วนครูใหญ่เผชิญหน้าตัวต่อตัวกับปืนกระบอกรบหนึ่ง ทุกคนนั่งนิ่ง ไม่กล้าพูด ไม่กล้าร้องไห้ อาจถึงกับลืมหายใจ ตาจ้องภาพในจอโทรทัศน์ แต่ไม่มีความสุขใดๆ ฉายในแววตาอีกแล้ว

ในขณะที่ทุกคนตั้งเครียดอยู่กับความเป็นความตาย พี่ชายของฮะตูก็ตกเฉลยวัตถุประสงค์ ที่ทหารป่ามาเยือนว่า

“เราไม่ได้เป็นสมาชิกองค์การสหประชาชาติ ไม่ได้เข้าร่วมแข่งขันกีฬาไม่ว่า
ระดับไหน ไม่ควรอยู่ในประเทศผู้อื่น ยังอาจไม่ควรอยู่ในโลกนี้ในสายตาชาวโลก แต่เรายังอยู่ใน
ค่ายลี้ภัยที่เฟิงโดนเผา เราไม่ควรถูกปฏิบัติเช่นนี้ ทั้งเราก็ไม่คิดจะปฏิบัติเช่นนี้กับใคร” เขาถามต่อ
ถึงเด็กผู้ชาย คนหนึ่งซึ่งมาเรียนในโรงเรียนนี้ เด็กคนนั้น ใส่ซาเทียมและโดนแก๊งจันทาเทียมหัก

“เขาเป็นน้องชายผมเอง” ตอนนั้นเองที่ธงธงส่งสายว่าสะตู่อยู่ที่ไหนหลังแยกจากกันเมื่อตอน
กลางคืน เขาหายไปไหนต่อ ตอนนี้อยู่ที่ไหน หัวหน้าพูดต่อว่า

“เขาและน้องชายกำลังจะไปจากที่นี่ เขาไม่ใช่พวกที่จะทำร้ายใครก่อน แต่ก่อนจาก
เขาอยากให้ทุกคนจดจำน้องชายของเขาไว้ ในแบบที่ทุกคนควรจะต้องคิดถึงมนุษย์ในโลก คนหนึ่ง
เขาไม่หวังความรับผิดชอบจากการกระทำของทุกคนที่มีต่อน้องชาย ทั้งยืนยันว่านี่ไม่ใช่การแก้แค้น
เหตุการณ์ในวันนี้จะออกมาสุขหรือเศร้ามากแค่ไหน ขึ้นอยู่กับความรักชาติของคน พวกนั้น
เขาเข้าไปที่โทรทัศน์”

เมื่อเกมจะเริ่มใหม่ในครั้งหลัง พวกเขาก็จะเริ่มเกมของเขาต่อไป ถ้าไม่มี
เสียงหนึ่งดังขึ้น

“พอเถอะพี่” ไม่ใช่ภาษาไทย แต่ฟังแล้วแปลได้แบบนั้น

จากนั้นไม่นาน ตำรวจและทหารก็บุกเข้าไป

“ธง” สับสน ตำรวจพยายามถามย้าว่า “ใครยิงปืนนัดแรก” เป็นเหตุผลให้ตำรวจและ
ทหารรีบบุกเข้าไป ใครยิงเด็กคนนั้น เด็กคนที่บอกชาวบ้านให้แจ้งตำรวจ เด็กคนนั้นขอเข้าไป
คุยกับพี่ชาย เพื่อเกลี้ยกล่อมให้เขามอบตัว ก่อนที่ตำรวจจะบุกเข้าไป ใครยิงเขา ทั้งที่เขายืนยัน
หนักแน่นว่าเขาต้องปลอดภัยแน่นอน ในนั้นมีทั้งเพื่อน และพี่ชายของเขา

3. เรื่องย่อ อยากรู้ได้สักบทเรียนใหม่

เรื่องราวของ “ผม” ผู้เล่าเรื่องนี้ เป็นหนุ่มช่างศิลป์ที่รักการเดินทาง การผจญภัย หลังจากจบการศึกษา ก็ตระเวนไปตามที่ต่างๆ รับจ้างเขียนป้าย ภายหลังต้องพัฒนาตนเองให้ทันกับเทคโนโลยีใหม่ๆ เปลี่ยนไปใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์จัดทำป้ายแทนการเขียน บางครั้งก็ต้องมารื้อถอนป้าย ขับรถขนป้ายไปติดตั้งที่ที่แสดงแห่งใหม่ ใช้แรงงานแทนซึ่งเขาก็ไม่ได้รังเกียจงานหนัก เวลาว่างก็ฟังเพลง ร้องเพลง เล่นดนตรี และแต่งเพลงตามความใฝ่ฝันของเขา เขาได้มาร่วมงานกับ “ตาเต่า” ซึ่งทำงานกับผู้รับเหมาติดตั้งป้ายเวทีการแสดงต่างๆ ในแถบภาคใต้ มีหน้าที่ไปติดตั้งป้าย รื้อถอน หรือย้ายไปตั้งที่ ที่ทำการแสดงใหม่ให้ทันเวลาเริ่มการแสดง “ตาเต่า” เป็นคนขี้บ่น

จน “ผม” รำคาญและไม่อยากร่วมงานด้วย แต่เมื่อไปทำงานด้วยกันได้เห็นความขยัน รับผิดชอบงานของ “ตาเต่า” ได้รับการแนะนำแนวทางการทำงาน การรู้จักชีวิต รวมถึงการใช้ชีวิตไว้มากจนเกิดความเข้าใจในตัวแก ผูกพัน ห่วงใยในที่สุด และได้จดจำคำแนะนำเหล่านั้นมาสอนเด็กใหม่ที่มาร่วมงานแทน “ตาเต่า” ซึ่งป่วยเป็นโรคเส้นเลือดหัวใจตีบตัน ต้องนำตัวส่งโรงพยาบาลอย่างเร่งด่วน

4. เรื่องย่อ ด้วยดวงตามืดบอดนั้น, ฉันเห็น

เป็นเรื่องของมนุษย์ตัดสินทุกอย่างด้วยสายตา กำหนดด้วยจิต รู้สึกจากสัมผัส

แต่ถูกรวบงำจากการมองเห็น

องค์พระทองแดงมีอิทธิฤทธิ์ขึ้นมาจากคำบอกเล่า เรื่องเล่าส่งเสริมศรัทธาถูกเพิ่มมูลค่า
ด้วยมณฑปย่อมุขสิบสอง

ใจโรยบาปผู้ขโมยองค์พระลากไป ไม่แน่ใจว่าเพราะศรัทธาหรือมูลค่า

“ฉัน” ถูกฝึกให้อยู่ในโลกแห่งความมืดได้อย่างคนปกติ ใช้หูฟังเสียงลมพัด ใช้จมูก
ดมกลิ่น ภัยอันตรายใช้สัมผัสรับรู้ความกระด้างหรืออ่อนนุ่มของพื้นผิวและใช้ดวงจิตกำหนด
เป้าหมายที่จะเดิน

จากท่าหน้า ขึ้นบันไดถึง 9 ชั้น ก็จะถึงลานทรายหน้าประตูวัด รอยหยักลดลาดยกลง
ที่ประตูคือจุดเริ่มต้น เดินตรงไป 12 ก้าว เลี้ยวเป็นมุมฉากทางขวา 15 ก้าว ระยะเวลาก้าว
ต้องพอดี ถ้าก้าวยาวเกินไปจะชนเป้าหมาย ก้าวสั้นเกินไปก็จะเคว้งคว้างเหมือนหลงทางกลาง
ทะเลทราย ด้วยการก้าวระยะพอดี ๆ ฉันถึงเป้าหมาย ตรงนั้นจะมีรั้วครีมน้ำแข็ง สบายลมเย็น
พัตรวยริน ที่นั่นเป็นที่ประดิษฐานของพระลาก พระจะสวยงามอย่างไรฉันไม่รู้ แต่เวลา “ฉัน”
ยืนตรงนี้ ฉับพรพรรณรังสีเปล่งประกายต้อนรับ ด้วยหัวใจที่ปีติแห่งศรัทธา กายก็อบอุ่น ด้วยวิธี
ของ “ฉัน”

“ฉัน” จดรูปเทียน ยกมือประนม สวดมนต์ในใจ ก้มกราบ

“พระหายไปแล้ว ลุงจะกราบอะไรอีก มณฑปเปล่า หรือว่าลูกทรงเหล็กที่ปกพร่อง
หน้าที่”

ฟังแล้ว “ฉัน” นึกเห็นลูกทรงเหล็กที่เปิดอ้า ต่อไป มณฑปแห่งนี้ก็ถูกทิ้งขว้าง

ผู้คนจะไม่ผ่านเข้ามา ไม่มีใครปิดกวาดดูแล วัดร้างคน ศาสนาคงเสื่อม ในเมื่อวัดถูแห่งศรัทธา
ของผู้คนสูญไปแล้ว

ฉันหันหลังกลับยังทิศทางที่องค์พระเคยประดิษฐาน ด้วยดวงตาที่มีเดบอด ฉันรับรู้

ถึงแสงสว่างอันอบอุ่นยังทิศทางที่ฉันตั้งมั่น เฝงหาแสงสว่างรับรู้ถึงปฐมเทศนาได้ต้นศรีมหาโพธิ์
ไหลรีดุดสายน้ำที่ผ่านมาสองพันห้าร้อยกว่าปี

“ก่อนหน้านี้ ฉันก็ไม่เคยเห็นว่ามีอะไรตั้งอยู่”

คนตาบอดอย่างฉัน, ก็มกราบ

5. เรื่องย่อ แม่ทัพตายแล้ว

เป็นเรื่องของการเล่นเกมออนไลน์ โทษของเกมมีมากกว่าประโยชน์ของเกม เพราะฉะนั้นควรเล่นเกมเป็นเวลา แบ่งเวลาเป็นว่าต้องควรทำอะไร ถ้าเล่นควรเล่นแบบไม่ให้เดือดร้อนกับคนรอบข้าง

“เครือข่ายคนหนึ่งส่งมาให้เมื่อเช้า รายงานว่ามีคนตายเพราะเล่นเกมนี้” ข้อความจากโทรศัพท์มือถือชื่อของ “ผม”

“ประเด็นคือเพื่อนเราคนหนึ่งกำลังอินจัดกับเกมนี้ นั่นคือปัญหาที่กระทรวงต้องสั่งปิดเกมนี้มันฆ่าคน ภาพเสมือนจริงเหล่านั้นทำให้ผู้เล่นเป็นเวลานานลึบสน ไม่อาจแยกแยะได้ระหว่างเกมกับความจริง ซึ่งมันนำไปสู่คำถามที่พวกเขาถาม พวกนั้นฆ่าตัวตายเดาต่อสิ”

“มันไม่ยอมให้เผ่ามีดจับตัวไป นรก!” จำฟังจากบางคน

“จิตหลอน”

“วิทยา” เป็นจอมทัพ เขาจริงจังทั้งชีวิตจริงและในเกมดูเหมือนเขาจะล้าหน้าเราอยู่หลายขุม ไม่ใช่เพราะเขาเริ่มก่อนทุกคน แต่เพราะคุณลักษณะอันโดดเด่นของเขา...คงเดิม

“ผม” คิดถึงตอนทำงานด้วยกัน วิทยามักถอดเสื้ออวดรอยสักและแผลเป็นตามพ่อนแขน ผมยาวไม่เคยมัดให้เรียบร้อย ลูกค้าคนไหนพูดไม่เขาทุ้มก็มักถูกวิทยาคำว่าดาบขึ้นมาขู่ เดือนที่แล้วนี้เอง เขาพุ่งฝ่าเตี้ยมาทำงานสะพานหิน ทั้งยังถือดาบมาด้วยท่าทางเหมือนนักรบ

เกมปฏิวัติ เป็นเกมที่ออนไลน์ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ตัวเครื่องคล้ายตู้สล็อตแมชชีน มีเสดการ์ดที่รวมเอาหูฟังและจอรับภาพไว้ด้วยกัน บอกไม่ถูกว่าภาพปรากฏให้เห็นบนจอภาพหรือเกิดขึ้นในสมองส่วนใดส่วนหนึ่ง เพราะมันพา “เรา” เข้าไปในโลกสมมติ ขณะที่ตัวละครตัวอื่นก็ล้วนแต่เป็นผู้เล่นที่ออนไลน์เข้ามาจากทุกมุมเมือง ตามแต่เครื่องเล่นเกมนี้แพร่ไปถึง

“เรา” รู้ว่าตัวละครทุกตัวควบคุมโดยคนจริง ๆ แต่ “เรา” ลืมคิดถึงแม่ทัพ ตลอดเวลา “เรา” คิดแต่ว่าแม่ทัพเป็นโปรแกรมคอมพิวเตอร์ เพราะไม่น่ามีมนุษย์คนไหนเก่งปานนั้น ขนาดคนที่เล่นมาสี่ห้าปี แต่ก็ไม่แน่ อย่างน้อยคนเขียนโปรแกรมก็น่าจะมีสมองระดับเดียวกับเรา

“วิทยา” อาจเป็นคนเดียวที่คิดถึงเรื่องนี้ เขาอาจรู้และพบแม่ทัพแล้ว

ทันใดไฟสว่างจ้าขึ้น พร้อมหน่วยปราบปรามที่สวมชุดดำรัดกุมพร้อมอาวุธครบมือ

มีเสียงปืน เสียงหวีดร้องของผู้หญิงคนหนึ่งดังขึ้น

ที่ตู้เกม คนกลุ่มหนึ่งกำลังมุงดูบางอย่าง

มีคนนอนอยู่ข้างตู้เกม ร่างนั้นสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวผูกเนคไทสีเหลืองพระจันทร์ กางเกงมัน

สีดำ รองเท้าหนัง คงมีงานเชลล์แมนให้เขาทำ ถ้าหากกระเป๋าสักใบ แต่จากสภาพนี้

ธุรกิจของเขาคงแย่ ในเมื่อเขาไม่มีรอยยิ้มไปฝากลูกค้า หัวของเขาหายไปไหนไม่รู้ เลือดไหล

นองพื้น ข้อมูลเริ่มสมบูรณ์ “ผม” โดนหิ้วออกมาจากโรงแรม มีข้อความจาก “วิทยา” ส่งมานัดเจอกันที่ร้านนี้ตอนเที่ยงคืน โทรศัพท์สันเดียน 413 ข้อความ จาก “วิทยา”

ด้วยสัญญาชตาณาน “ผม” ย่องขึ้นบันได หลบความสับสนเอาไว้ที่ชั้นล่าง

“วิทยา” นอนหงายบนอุปกรณ์ทำความสะอาดเขาอยู่ในชุดนักรบเต็มยศ นุ่งผ้าเตี่ยวผืนเดียว ที่เอวมีซองใส่ลูกศรแต่ “ผม” ไม่เห็นคันธนู มือขวากำดาบสั้น ผมยาวสยายของเขามีขนนกอันเล็ก ๆ ผูกติดอยู่ เขาไม่ใส่เสื้อเผยรอยสักเต็มตัว

“ผม” ประคองใบหน้าเขาวางบนตัก เขายิ้ม ยิ้มของเพื่อนของพี่ชาย ยิ้มผู้กล้า

“แม่ทัพตายแล้ว มันเป็นคนทรยศ ฉันตัดคอมันเอง มันเสนอขายประกันให้ฉัน”

“ผม” เข่าอ่อน เหลือบเห็นห่อผ้าขนาดลูกฟุตบอลข้างกายเขา ไม่อยากคิดว่าในนั้น

เป็นอะไร

“วิทยา” ตกลงมาหลายเดือน เขาถูกไล่ออกเดือนกว่าแล้ว เพราะมีพฤติกรรม
ประหลาด เขามีลูกเมียที่อาศัยอยู่ใต้สะพาน ทั้งหมดยังชีพด้วยรายได้ของพ่อเพียงอย่างเดียว

6. เรื่องย่อ หนุมานเหยียบเมือง

เป็นเรื่องของคนที่มีความพิการทางจิต ตัวละคร “ผม” เป็นโรคจิต ที่ต้องไปพบจิตแพทย์ เพื่อรับยา กินอยู่เป็นประจำทุกเดือน สาเหตุเกิดจากความเชื่อของคนในหมู่บ้าน ในครอบครัว ที่มีความเชื่อเรื่องร่างทรงองค์เทพ แต่ “ผม” ซึ่งเป็นตัวดำเนินเรื่องไม่เชื่อ คิดต่อต้านอยู่ในใจ และจิตใต้สำนึกของ “ผม” ที่ยังคิดว่าการกระทำของ “พ่อ” เพราะความเมาที่ไปรื้อโรงโนรา ที่ชาวบ้านเชื่อว่าเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ห้ามรื้อ ห้ามก่อสร้างสิ่งใดทับพื้นที่นั้น ชาวบ้าน ต่างสาปแช่งการกระทำของ “พ่อ” สิ่งที่บ้านสาปแช่งไม่ได้ตกอยู่ที่ “พ่อ” แต่มันตกมาอยู่ที่ ตัว “ผม”

“ผม” นึกถึงปู่ที่ป่วย ถูกเจาะเพื่อต่อท่อและสายระโยงระยางค์เป็นวิธีช่วยชีวิตสมัยใหม่ แต่แตกต่างจากวิธีที่ปู่ช่วยเหลือคนอื่น ปู่ใช้แค่ขวานสองสามชนิดกับค้อนและลมปาก แต่ยามปู่ป่วยใช้ “พ่อ” กลับเชื่อมั่นในวิทยาการสมัยใหม่

และเหตุการณ์แปลกๆ ในอดีต 7 วันหลังงานศพปู่ เวลาพลบค่ำ “ผม” กับ “พี่ชาย” กู้วนในลำคลองหลังบ้านเสียงพ่อเรียกให้เรารีบไปหา ลูกหลานปู่นั่งล้อมหน้าล้อมหลัง

พี่สะใภ้ ป่วยหนักนอนซมหลายวันแล้ว แต่ตอนนี้กลับลุกนั่งบนตั่งกลางบ้านรออยู่ท่าทาง ยังป่วย แต่ก็แข็งแรงกว่าที่ควรจะเป็น ทำนั่งของพี่สะใภ้ คล้ายคนชรา หลังโกง ยกมือออก ท่าทางคุ่นตา เสียงพูดแหบพร่า และแปร่งเหมือนคนลิ้นไก่แข็ง แต่ที่ทำให้ผมตกตะลึงคือน้ำเสียง เสียงนั้นเป็นเสียงผู้ชาย เสียงของปู่

“ผม” เล่าอาการให้เพื่อนฟัง เพื่อนบอกว่านั้นเป็นอาการของคนบ้า คนบ้าชนิดที่จมอยู่กับสภาพสมมติและโลกจินตนาการ สุดเขตจักรวาลอยู่ตรงไหน แล้วต่อจากนั้นจะมีอะไร คิดแบบนี้ นั้นสักเดือนไม่บ้าก็ผูกคอตาย

เมีย “ผม” ไม่ยอมเสียเวลากับนายแพทย์คนไหนอีก เธอได้รับคำแนะนำจากญาติ
 ว่าเป็นอาการของคนโดนคุณไสยเล่นงาน ปล่อยเนิ่นนานอาจเสียหาย ทั้งยังแนะนำตำหนัก
 องค์มหาเทพให้เสร็จสรรพ

องค์มหาเทพมีกายหยาบ (สารรูป) เป็นเพียงชายร่างผอมบาง ตัดผมสั้นทันสมัย
 หนวดเคราตกแต่งเป็นระเบียบ ท่าทางตึงตัง พูดจาจีบปากจีบคอ ถ้าเจอกันที่อื่นอาจเห็น
 เป็นแค่ช่างตัดผมนิสัยสำอาง แต่ยามที่องค์เทพประทับทรง ท่าทางและแววตา ตลอดจนกิริยาอาการ
 เสียงพูดเปลี่ยนไป

“มือเท้าเย็น ปวดคอ หายใจสั้น นี่เป็นอาการของคนเป็นร่างทรงไม่ว่ามี “ใคร”
 มาอยู่ด้วยหรือไม่เป็นลูกหลานโนราบ้างหรือเปล่า เดียวดูอีกครึ่ง”

“เราป่วยเป็นโรคเดียวกัน” ผมพูด

หลังจากแน่ใจแล้ว องค์มหาเทพแนะนำว่าผมควรนั่งสมาธิ ตอนนี้มีองค์แล้ว
 ทำจิตใจให้มีสมาธิ งดการกินเนื้อ งดการกินข้าวงานศพ ทำร่างกายให้บริสุทธิ์ สักพักเทพ
 ก็สามารถประทับได้

“เทพมาทำอะไรกับร่างผมครับ”

“แสดงว่าตอนนี้ลูกกำลังมีเคราะห์ เดียวพ่อจะช่วยเปิดทางให้”

ดอกไม้ และรูปเทียนในมือประนม “ผม” นั่งสมาธิต่อหน้าองค์มหาเทพ ด้วยภาษา
 แปลก ๆ ที่ท่านกำลังร้าย ผมมือสั่น ใจคอไม่ดี ทั้งที่กำลังคิดว่านี่เป็นเรื่องโกหก แต่ใจกับกลัวโดย
 ไม่ทราบสาเหตุ รู้สึกว่าปู่อยู่ใกล้ ๆ ครูหมอนอราที่อยู่ใกล้ ๆ

ตัวสั่นแรง หายใจติดขัด ผมอาจทนได้อีกพักแต่ไม่ทน ผมลุกพลางร้องสั้น แล้ววิ่ง
 ออกไปจากห้อง

“ผม” ลืมตา ร่างองค์มหาเทพยังนั่งตรงหน้า แต่ผมเห็นขาของใครบางคน

หลังองค์มหาเทพ ขานั้นมาจากร่างที่สูงใหญ่จนต้องแหงนคอมองไล่ตั้งแต่หัวเข่า หน้าท้อง หน้าอก และใบหน้าขาวนวล สวมมงกุฎสีทอง มองดูคล้ายลิง

“ผม” ลุกวีน

กลับสู่เมืองมนุษย์

ขณะนี้คนทั้งเมืองกำลังถูกรอครอบครองโดยเทพองค์นี้ “เทพหนุมาน”

เมียผมกลายเป็นทเวดาไปกับเขาด้วย

เธอไม่รู้ตัวว่ากำลังถูกลอก ลองใครเข้าไปอยู่ในหมู่คนพวกนี้ ไม่นานก็ต้องคิด เหมือนกัน แรกเริ่มอาจมีใครสักคนพูดว่ามีร่างทเวดามาอยู่ด้วย เล็กบ้างใหญ่บ้างตามกิเลส

แล้วก็มีคนอื่นพูดเสริม และถ้าเชื่อก็จะรู้สึกตามที่คนนั้นพูดในท้ายที่สุด นี่เป็นจิตวิทยาหมู่

เป็น mass hypnosis เป็นการชักจูงหรือโน้มนำของกลุ่มชน เพื่อเข้าสู่การคล้อยตาม

อันจะนำไปสู่ภาวะการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย ซึ่งก็คืออาการเทพลง

หมอบอกมาอย่างนี้

7. เรื่องย่อ หวังว่ากิมาส์จะไม่พลาดอีก

กำหนดของ กิมาส์ กำหนดให้ทุกสรรพสิ่งมีเกิด มีดับ เหตุดี เหตุร้าย สุขสม ทุกข์ยาก อายุยืน อายุสั้น โดยเหตุผลของกิมาส์ ซึ่งผู้เล่าเห็นว่า การกำหนดของกิมาส์มีความผิดพลาด โดยเฉพาะการกำหนดให้แม่เฒ่าชาวมอแกนผู้เคยประสบกับคลื่นยักษ์ที่รุนแรงในรอบหลายปีที่ผ่านมา ให้มีอายุยืนยาวเพื่อคอยเตือนผู้อยู่หลังให้พร้อมจะเผชิญกับคลื่นยักษ์ที่อาจจะเกิดอีก แต่ปู่ของเขาที่เขาเรียกว่าปาปาก็มีอายุยืนยาวและผ่านภัยจากคลื่นยักษ์ครั้งที่สอง แต่กลับไม่ได้ตกเตือนบอกกล่าวผู้ใดเลย ทั้งยังหนีขึ้นไปหลบภัยอยู่บนภูเขาและกลับมาหลังพายุสงบลงและพบว่า ปา ลูกชายของปาป้าพ่อของเขาเสียชีวิตลง เขาเชื่อว่านี่คือความผิดพลาดของกิมาส์ นอกจากปาป้าจะพูดอะไรแล้ว ยังบอกอีกว่าปาสม่ออ่อนแอกว่าไม่สมควรมีชีวิตอยู่รวมทั้งครอบครัวของปาด้วย

ผู้เล่าโทษว่านี่คือความผิดพลาดของกิมาส์

ผู้เล่าจึงคิดต่อต้านอำนาจของกิมาส์ เขาจะไม่เป็นสิ่งที่ผิดพลาดของกิมาส์และจะดำรงชีวิตอยู่อย่างมีคุณค่าทั้งเพื่อตนเองและสังคม ด้วยการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยจากคลื่นยักษ์ ไม่ยอมให้กิมาส์ผิดพลาดอีก

8. เรื่องย่อ นาฏกรรมแห่งไฟ

เป็นเรื่องราวผู้ได้รับผลกระทบจากไฟไหม้ตลาด หลายครอบครัว หลายรูปแบบ ผู้เขียนใช้กลวิธีเล่าเรื่องแบบบทละคร แต่ไม่ได้มีองค์ประกอบใดที่มีลักษณะเป็นบทละครเลย นอกจากใช้องค์แบ่งตอนของเหตุการณ์ แต่ละตอนมีหลายฉาก เรื่องราวของ 4 ครอบครัว ที่ได้รับผลกระทบจากไฟที่แตกต่างกัน

องค์แรก

ฉาก 1 พรวิเศษ ฉาก 2 เหยียญกล้าหาญ

เป็นเรื่องของสองครอบครัวที่ได้รับผลจากไฟไหม้ที่แตกต่างกัน หัวหน้าครอบครัวแรกถูกไฟคลอกแต่รอดชีวิต ยังมีพร้อมทั้งพ่อ แม่ ลูกที่ตอนแรกครูพรเผื่อรอคอยลูกว่าจะเกิดมาเป็นอย่างไรมาก่อนหน้านั้นภารโรงซึ่งมีผิวดำสนิท ภรรยาคลอดลูกออกมาผิวขาว น่ารักน่าชัง จึงกังวลว่าลูกของตนที่ภรรยากำลังท้องจะออกมามีรูปลักษณะตรงกันข้าม ก่อนภรรยาคลอด ๑ เดือน ครูพรได้ชวนภรรยาไปทำบุญและขอพรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆเพื่อให้ได้ลูกหน้าตาดี แต่พรวิเศษที่ขอนั้นหากมีจริงก็ราคาแพงมากเพราะแลกกับผู้รอเป็นพ่อถูกไฟไหม้ทั้งตัว อาการสาหัสถึงร่างกายพิการและตาบอดแต่ลูกที่ภรรยาคลอดออกมาก็มีร่างกายสมบูรณ์ดี แต่อีกครอบครัวหนึ่งเป็นเรื่องของหญิงสาวที่ได้แต่งงานกับวีรบุรุษนักผจญเพลิงผู้กล้าหาญ ครอบครัวมีความสุขตั้งแต่แรกรักจนร่วมชีวิตกัน เพราะเขามีหน้าที่ช่วยชีวิตผู้อื่นอย่างทุ่มเท

ขณะเธอตั้งครรภ์ก็เริ่มหวั่นไหวว่าสามีจะเกิดอันตรายจากการดับเพลิงเพราะสามียังคงทำงานหนักและทุ่มเท จึงร้องขอให้สามีลดหย่อนการทุ่มเทลงบ้าง แต่สามีกลับแย้งว่าเธอรักเขาเพราะเขาเป็นเช่นนั้นมิใช่หรือ ในที่สุดเมื่อไฟไหม้ตลาดสามีก็เสียชีวิตในกองเพลิงเพราะเข้าไปช่วยชายผู้ติดอยู่ในอาคารให้รอดชีวิต แต่เขาก็กลับติดอยู่ในกองเพลิงแทน เขาได้รับเหยียญกล้าหาญวันที่หญิงสาวพาลูกกลับจากโรงพยาบาลหลังคลอดลูก ได้พบภรรยาครูพรเข็นรถพาครูพรที่มีแผลเป็นไฟไหม้และมีผ้าพันแผลทั้งตัวและลูกกลับบ้านพร้อมหน้า พ่อ แม่ ลูก อย่างอบอุ่น ส่วนเธอ

มองดูแล้วก็อยากเข้าไปถามเหลือเกินว่า ใครคือคนที่เข้าไปดึงเขาออกมาจากกองไฟ แต่เธอทำ
ได้แค่กระซิบให้ลูกดูเหรียญล้าหาญของพ่อด้วยความเศร้า

นี่คือผลจากไฟไหม้ตลาดคราวเดียวกัน

องค์ที่ 2

ฉาก 3 บ้อมปราการ

อ้ายหมีนักเลงการพนันที่ผันตัวเองเป็นนักการเมืองท้องถิ่นจากผู้ใหญ่บ้าน ผู้
ตำแหน่งกำนันด้วยอาศัยเสียงของผู้ค้าและลูกค้าเสพยาและผู้เกี่ยวข้องกับกำนัน แม้จะเป็นคนรัก
สนุก ก็ไม่สามารถหาความบันเทิงได้ในท้องถิ่นไปต้องหาความสนุกถึงหาดใหญ่และที่ไกล ๆ
เพราะ การขึ้นสู่ตำแหน่งทางการเมืองและเป็นคนดังเขาใช้วิธีล้มคนเก่าขึ้นมา กำนันหมีนี่ มีศัตรูอยู่
รอบตัวถึงขั้นเคยถูกลอบทำร้ายด้วยระเบิด กำนันหมีนี่จึงไม่มีความสุขที่แท้จริง ทั้งที่เขาเองก็หมั่น
บริจาคเงินเพื่อการกุศลอยู่เสมอ ความสุขของกำนันหมีนี่เกิดขึ้นอย่างสมบูรณณ์เมื่อเขาฝันว่า
ได้เดินทางไป ที่บ้านเก่าของพ่อแม่ที่ยากจนข้นแค้น และ ได้กราบเท้าที่แม่ไม่เห็นหน้าก็รู้ว่า เป็นเท้า
ของพ่อ ที่แสนจะอบอุ่น รอยแนวไฟไหม้ตลาดที่เห็นและความอบอุ่นจากความฝัน ทำให้
กำนันหมีนี่ มีจิตสาธารณะอยากบริจาคทุกสิ่งที่มีให้สาธารณะ แลกกับการได้อยู่กับพ่ออย่าง
อบอุ่นตลอดไป

องค์ที่ 3 โลงจำปา

ผู้ว่าราชการจังหวัดสุญเสียมารดาและลูกชายไปในกองเพลิงคราวไฟไหม้ตลาด ไม่มีใคร
หนีจากความตายไปได้ ที่อยู่สุดท้ายของทุกคน คือ โลงศพ คิดจะปล่อยวาง เลิกสะสมทรัพย์สิน
เลิกเอาเปรียบผู้อื่น จึงสั่งสร้างโลงศพอย่างสวยงามเพื่อใช้เป็นถิ่นอนแทนตียงอันอบอุ่น แต่ภริยา
ยังเห็นว่ายังไม่เหมาะสมกับฐานะ ตำแหน่ง ผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้ว่าจึงสั่งทำโลงจำปาราคาแพง
ติดแอร์และอุปกรณ์พร้อมสรรพ ทั้งสองคนตั้งใจว่าจะบริจาคทรัพย์สินทั้งหมด เหลือไว้แต่สิ่งจำเป็น
ในการดำรงชีวิต ผู้ว่าอาศัยนอนในโลงจำปาทุกคืน แต่ภริยานอนสลบคืนวันคืน ต่อมาเมื่อมีคน

รู้ข่าวแรก ๆ ก็พากันสรรเสริญในความมั่งน้อยของท่าน สื่อมวลชนทุกแขนงต่างพากันไป
สัมภาษณ์ ทำข่าว เผยแพร่อย่างเอิกเกริก แต่ภายหลังกลับกลายเป็นตรงกันข้าม

ผู้ถอยห่าง ฐุรกิจของครอบครัวผู้ว่าล้มเหลว และผู้ว่าฯ ทนนอนอยู่ในโรงจำปาอยู่นาน
เมื่อลำบากก็ปรับปรุง เปลี่ยนแปลง หาสิ่งอำนวยความสะดวกและเพิ่มความบันเทิงใจให้ดียิ่งขึ้น
แต่ก็ยังนอนไม่ค่อยหลับเพราะความเหงา จนถึงขั้นละเมอ ออกจากโรงไปทำโน่น ทำนี่และ

ทำกิจกรรมต่างๆในตอนกลางคืนนอกโรงจำปาอันสวยงามและสุขสบายและในที่สุดผู้ว่าฯ ก็พบว่า
เช้าวันหนึ่งเขาตื่นขึ้นมาบนเตียงหนาวอ่อนนุ่ม นอนหลับอย่างอึดอัด ท่วมกลางอากาศเย็นสบาย
ด้วยเครื่องปรับอากาศ

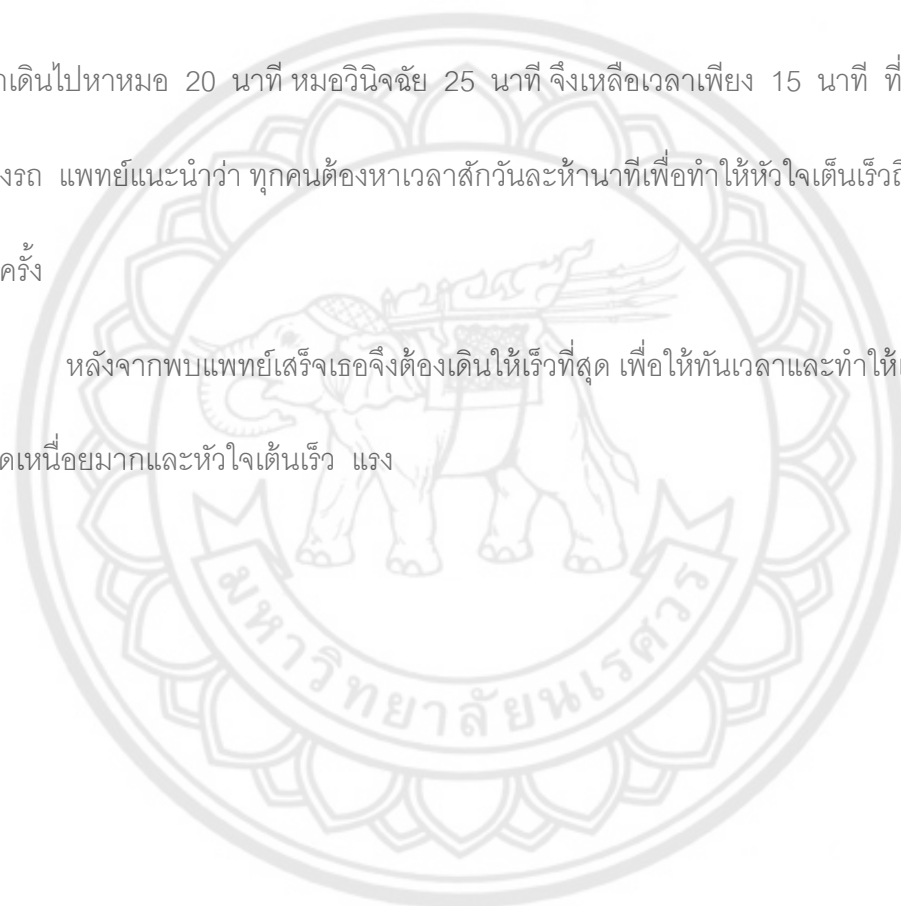
ผู้ว่าราชการจังหวัดจึงตระหนักเห็นว่า ความสุขและปรารถนาที่แท้จริงของมนุษย์ทั่วไป
คืออะไร

9. เรื่องย่อ อย่างน้อยก็สักห้านาที

ผู้บริหารระดับสูงในบริษัทก่อสร้างคนหนึ่งที่คุณชินกับการบริหารด้วยการกำหนดเวลา วันหนึ่งพบว่าอาการไม่ปกติจำเป็นต้องไปพบแพทย์ แต่มีงานที่ต้องทำในอีก 1 ชั่วโมงข้างหน้า และกำหนดว่าจะใช้เวลาเดินทางไปพบแพทย์ให้เสร็จสิ้นและเดินทางกลับถึงรถในเวลา 1 ชั่วโมง เวลาเดินทางไปหาหมอ 20 นาที หมอวินิจฉัย 25 นาที จึงเหลือเวลาเพียง 15 นาที ที่จะเดินทางกลับ ให้ถึงรถ แพทย์แนะนำว่า ทุกคนต้องหาเวลาสักวันละห้านาทีเพื่อทำให้หัวใจเต้นเร็วถึงนาทีละ ร้อยครั้ง

หลังจากพบแพทย์เสร็จเธอจึงต้องเดินให้เร็วที่สุด เพื่อให้ทันเวลาและทำให้เธอ เหน็ดเหนื่อยมากและหัวใจเต้นเร็ว แรง

10. เรื่องย่อ มิติทับซ้อนในโลกซ่อนเร้น

เรื่องราวหลายมิติที่ลึวนซับซ้อนในวงการของผู้มีอิทธิพล กลไกภัยการละเมิด และผิดศีลธรรมจรรยาในสังคมมนุษย์ รวมทั้งความตาย

เขาเป็นผู้มีอิทธิพลคนหนึ่งด้วยฐานะทางเศรษฐกิจที่มีทั้งจากกิจการที่ถูกและผิดกฎหมาย เขาในท่ามกลางผู้มีอิทธิพลอื่นที่ลุ่มหลงกับอบายมุขและโลกีย์วิสัย เขาคิดว่าตนมีอายุกว่าร้อยปีและเป็นผู้ยอดมนุษย์สามารถแปลงร่างและปราบอธรรมได้ เขาคิดว่าเขาน่าจะตายด้วยกระสุนที่ยิงห่างจากเขาเพียง 8 ฟุต ด้วยแรงอัด 50,000 ฟุตต่อวินาที ในมิติสุดท้าย ก่อนที่ผู้เขียนจะเล่าถึงมิติอื่นๆ ที่ซับซ้อนหลากหลายมิติในด้านมืด

ในมิติทับซ้อนของผู้คนหลากหลายอาชีพที่มีสัมพันธ์กลมเกลียวกันในยามเช้าที่ร้านกาแฟ แต่ต่างสัมพันธ์ในยามค่ำ เพราะคนในกลุ่มที่เขาคบหาในนั้นมีมิติทับซ้อนทั้งสว่างและด้านมืด เขามีอำนาจและอิทธิพลของเขาได้มาจากบิดาได้สั่งสมไว้ทั้งด้านดีและเลว

ด้านมืดของเขาเริ่มต้นเมื่อเขาฝากลูกไว้กับแม่ยายแล้วไปมีสัมพันธ์ลึกซึ้งกับหญิงแวกซ์จัก ในสถานบันเทิง แม้หญิงสาวจะรับรู้ว่าเขามีเมียและลูกแค่สองขวบแต่กลเกมแห่งโลกีย์ก็ยังคงดำเนินต่อไป จะยุติก็ต่อเมื่อเธอบันทึกเรื่องราวจากหน้าแรกไปบรรจบกันที่หน้ากลาง เมื่อรับงานสืบเมียน้อยให้เมียหลวงของผู้มีอิทธิพลที่เป็นคู่นอนคนหนึ่งของเธอ ตามบายปลอมที่เขาติดไว้

หน้าสำนักงาน อันเป็นเหตุให้เขาได้ละเมิดสิทธิของลูกและเมียไปมีสัมพันธ์กับหญิงที่เขาคิดว่าเป็นแหล่งข่าว ทั้งที่เขาเคยเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ดีมาก่อน เพราะคำเยินยอของหญิงมากู้หลายเธอของเขาเกิดจากความมั่งง่ายสำสอนของพ่อและแม่เธอพักอยู่ในอพาร์ทเมนท์ ในตรอกมืดและแคบ ซึ่งชายผู้มีเงินและอิทธิพลคู่นอนคนหนึ่งของเธอหาให้ คงเป็นเพราะเขาคิดว่าเขาเป็นยอดมนุษย์ผู้ปราบอธรรมและวลีที่ว่า "...ในห้วงนี้คุณเป็นราชาฉันเป็นราชินี" หลังลิวลื้อและกลุ่มเพื่อนในวงเหล้าพากันหายขึ้นไปหาความสุขตามใจชอบ แม้เขาจะเจ็บทุกครั้งเมื่อเธอเล่าชีวิตเสเพล

หลากหลายให้เข้าฟัง ทั้งเรื่องหลากหลายกับชายที่นอนด้วยไม่เลือกหน้า ไม่ใช่เพราะเขารักเธอ เพราะตกลงกันแล้วว่าไม่จำเป็นต้องรักกัน แต่ผู้ชายมักอยากเป็นคนเดียวที่ครอบครองหญิง เขาจึงหึงหวงเธอเกินขอบเขตทั้งที่เฝ้าย้ำกับเธอและตัวเองว่าเขาไม่ได้รักเธอ ตามที่ตกลงกันไว้ว่าจะไม่รักกัน และเมื่อถึงที่สุดเขาก็ละเมิดคำสัญญาด้วยการบอกเธอว่า เขารักเธอ เมื่อเขาเข้าไปพบชายผู้มีอิทธิพลยิ่งกว่าเขานอนเปลือยอยู่บนเตียงของเธอ ตอนแรกเขาเพียงรายงานการนอกใจของผู้มีอิทธิพลให้เมียหลวงรู้ แต่เมื่อพบเขาบนเตียงนอนของเธออีกครั้ง ความหึงหวงของเขาถึงขีดสุดจนกระทั่งหยิบปืนของผู้มีอิทธิพลเล็งปืนไปที่เธอแต่เขากลับรอดชีวิตเพราะเธอโดดเข้ากอดเขาไว้ เขารอดตายและได้กลับไปอยู่กับลูกเมียตามปกติ

ไม่มีอะไรเกิดขึ้นตามมาด้วยอิทธิพลที่ครอบงำได้ทั้งความถูกต้องและความดีงาม ยอดมนุษย์ ปีศาจ ความเลวทรามยังคงมีอยู่ ทั้งยังทำให้สังคมมีเรื่องสนุกเล่ากันอีกยาวนาน

นี่คือมิติทับซ้อนของสังคมไทยส่วนหนึ่ง

11. เรื่องย่ออง แดดเข้ร้อนเกินกว่าจะนั่งจิบกาแฟ

ผู้เขียนกำหนดให้ทหารเกณฑ์ที่ฆ่าตัวตายด้วยการผูกคอตายเป็นผู้เล่าเรื่อง เรื่องราวทั้งหมดเป็นนัยประวัติของผู้เล่าก่อนฆ่าตัวตาย ผู้เล่าเป็นช่างสักรวดลายลงบนตัวคน และมี

ความฝันอยากมีร้านกาแฟร้านกาแฟที่ทันสมัยต่างจากร้านกาแฟโบราณใกล้สถานีรถไฟขนาดใหญ่ ที่เป็นที่ชุมนุมของคอกาแฟ เขาเล่าเรื่องของเขาสองมิติคือมิติของความฝันและมิติของความจริง ที่บางครั้งตัวเขาก็แยกไม่ออกว่าสิ่งใดจริง สิ่งใดฝัน แต่อยู่ในความจริงที่ว่า ชีวิตมีสองด้าน เหมือนแปลที่ผูกโยงบนกิ่งไม้ เมื่อทำพลาดก็จะตกมาเจ็บ

ในความฝันเขาหลงรักหญิงสาวสวยชาวออฟฟิศงานที่ชื่อเหมือนฝัน นับแต่วันที่เห็นกัน ครั้งแรกในวันสอบสัมภาษณ์เข้าเรียนและเรียนอยู่ในสถานศึกษาเดียวกันเฉพาะวันเสาร์ อาทิตย์ เขากับเธอไม่เคยทักทายกัน แม้เธอประสบอุบัติเหตุเขาก็ไม่ได้ไปเยี่ยม แต่เมื่อเธอให้ เบอร์โทรศัพท์ เขาได้คุยกันบ้าง จนเขาเผลอคิดไปว่าเขาและเธอน่าจะได้คบจนแต่งงานกันแล้ว มีลูกชื่อใหม่ผ้ายกับหมอกฝน แต่ปรากฏว่าวันหนึ่งเขาโทรไปหาเธอแต่ผู้รับกลับเป็นผู้ชายรับสาย และถามเขาว่าจะแลกมือกับการได้พบเธอหรือเปล่า เขากลับขบคิดดูก่อน จึงได้รับคำตอบว่าไม่ต้อง โทรมาอีกเพราะถึงทั้งเขาและเธออยู่ในโลกเดียวกันแต่เป็นโลกที่ต่างกัน

พ่อของเขาบอกให้รักษามือไว้ให้ดี เขาเรียกมือของเขาว่ามือเทวดาเพราะมันทำอะไรได้ หลายอย่างเพื่อให้เขามีชีวิตอยู่ แต่หลังจากเขาตื่นจากฝันด้วยแรงระเบิดที่ทำให้เกิดความเสียหาย อย่างมาก รวมทั้งชีวิตของใครหลายคนรวมทั้งเธอที่เขาคิดว่าเขาสูญเสียเธอไปแล้วเขารักเธอมาก จนประกาศว่าเขายินดีจะแลกแขนของเขากับเธอ คราวนั้นเขาเสียนิ้วไปสองนิ้วหลังเกิดระเบิด แต่ภายหลังเขากลับพบคนที่เขาคิดว่าเป็นเธอแล้วมีคนมาถามว่า เขาจะใช้อะไรแลกกับหญิง

ที่ภายหลังเขาพบและคิดว่าเป็นเธอแต่ไม่ใช่เธอในสถานที่หลายแห่ง ภายหลังเขาคิดว่าเขาได้พบเธออยู่ในกลุ่มเดียวกับทหารป่า (พวกต่อต้านทหารบ้านหรือทหารรัฐ) บางครั้งเขาก็พบคนที่เขาเหมามาว่าเป็นเธอในบาร์

ในความฝันที่เขาเป็นทหารเขาก็มักสับสนอยู่ระหว่างความฝันกับความจริงอยู่เสมอ บางครั้งขณะอยู่ในความฝันเขากลับพบว่าเขาตื่นขึ้น ขณะลาดตระเวนอยู่ในป่าบางครั้งอยู่บนรถถังมีแล้วเพื่อนให้ไปอยู่บนป้อมปืนแทน ที่ที่เขาได้เห็นสภาพบ้านเรือนหลังถูกระเบิด แต่เด็ก ๆ ยังเล่นฟุตบอลกันอยู่บ้าง บางคนทำท่ายิงปืนใส่ทหาร

ในความฝันของวันหนึ่ง หลังจากเขาเสียนิวไปสองนิวนั้นเป็นความสูญเสียที่เพียงพอที่เขาจะได้ปลดประจำการ แต่เขาเลือกที่จะอยู่ต่อจนกระทั่งได้พบมือของเพื่อน ที่เขาเคยสักรวดลายดวงตาแห่งรักไว้ให้ถูกตัดส่งมาในกล่องพัสดุ เขานับนิ้วกลมที่ยังอยู่ครบ เขาเชื่อว่าเพื่อนยังมีชีวิตอยู่เพื่อนเป็นคนในท้องถิ่น เขาตั้งใจจะติดตามหาเพื่อนให้พบ วันหนึ่งทหารป่าที่เขาคิดว่าเป็นพวกตัดมือเพื่อนของเขาส่งมาให้เขา มาถามเขาว่า ถ้าแลกมือได้ของสิ่งหนึ่งเขาจะแลกอะไร เขาเลือกที่จะฝันถึงเธอคนที่เขารักและได้พบเธอ บางครั้งกับเธอจะแลกเพื่อนเพื่อให้ได้พบกับเธอ และเขาได้พบคนที่คิดว่าเป็นเหมือนฝันในบาร์ของผู้มีอิทธิพลที่มีธุรกิจทั้งจัดหามือปืน รัปพันบอลและกลโกงอันหลากหลาย

แล้วเขาก็ได้พบเพื่อนที่กลายเป็นคนเงียบขี้นิม โใบหน้าของเขาคล้ายกับคนที่ไปมัสยิดเหมือนพวกที่ก่อเหตุร้าย แต่งตัวเหมือนเรา แต่เขาก็เตือนว่า ไม่ควรไปตลาดวันอาทิตย์ แต่เขาไม่เชื่อ จนเพื่อนตามมาทันและย้ำว่าอย่าไปตลาดวันอาทิตย์ เพื่อนยอมแลกหัวของเขาเพื่อให้เชื่อและไม่ต้องไปตลาดวันอาทิตย์ หลังจากเกิดระเบิดที่ตลาด เพื่อนของเขาก็หายไป เขารู้วันหลังออกเวร คืนหนึ่ง หลังจากคนที่เขาคิดว่าเป็นเหมือนฝันหายไปกับทหารป่า

วันหนึ่งเขาและได้พบเธอรวมทั้งเด็ก ผู้หญิง ยืนอยู่แถวหน้าเป็นกำแพงให้ทหารป่าตอนที่มีการชุมนุมกัน ทหารฝ่ายเจรจาทำหน้าที่เจรจาที่ไร้ผลเพราะข้อเรียกร้องที่เราให้ไม่ได้

จึงต่างยื่นประจันหน้ากัน ทั้งที่ทหารทุกคนพร้อมอาวุธต่างพร้อมประจันบาน แต่เพราะทหารบ้าน
ไม่ได้รับอนุญาตให้ยิงผู้หญิงและเด็ก กว่าจะมีใครมาช่วยก็เกิดเหตุร้ายรุนแรงเกินกว่าจะแก้ไขได้ทัน
หลังจากนั้นพวกเขาก็ทำได้แค่ลาดตระเวนออกไปเก็บศพและชิ้นส่วนของผู้สูญเสียในวันที่
ฝนตกหนัก เขาได้พบเพื่อนที่เป็นเพียงคนเดียวที่ไม่ถูกตัดชิ้นส่วนใดๆ แต่มีเพียงร่างที่ไร้หัว

เขาพบเหมือนฝันตอนที่อุ้มห่อผ้าห่อศพเพื่อนกลับค่าย เป็นเหมือนฝันของเขาจริง ๆ

เพราะเธอปลดผ้าคลุมศีรษะให้เขาเห็น เธอบอกว่าเธออยู่ที่เดียวกับเขา แต่เขาไม่เห็นเธอเอง
ไม่ว่าเขาจะแลกรอกกับอะไร เธอก็ไม่ได้เป็นของเขา ทุกสิ่งทุกอย่างถูกกำหนดไว้แล้วว่าจะดำเนินไป
อย่างไร

12. เรื่องย่อ ไปกินมือเข้าที่ดาวพลูโต

ผู้เขียนให้ “ผม” เล่าเรื่อง จากหนังสือที่มีหญิงสาวหยิบยื่นให้อ่าน มีเนื้อหา ดาว
พลูโต

เป็นสัญลักษณ์ใช้แทนความทะเยอทะยานและความใฝ่ฝันของตัวละครหลายตัว ที่นอกจากจะ
ไปสู่จุดสูงสุดในชีวิตแล้ว สำหรับบางคนอาจไกลไปถึงการนำหน้าผู้อื่นอีกด้วย การเดินทางไปสู่ความฝัน
นั้นเป็นการเดินทางไปข้างหน้าไม่ได้เตรียมการขากลับหรือการเตรียมรับมืออุปสรรคปัญหาที่อาจเกิดขึ้น
ส่วนมากจึงไปไม่ถึงความฝัน

เรื่องราวเริ่มขึ้นจากหนุ่มนักวาดภาพชาวตรังที่ประสบอุบัติเหตุขาหักนอนรักษา
ตัว

อยู่ในโรงพยาบาลจากเหตุการณ์บางเรื่องราวที่ปรากฏเป็นลำดับ เขาหวนคิดถึงเรื่องราวหลายเรื่อง
ที่เขาไปมีส่วนเกี่ยวข้อง เริ่มจากก่อนวันสงกรานต์เขาขอลาลูกสอง เมียหนึ่งไปใช้ชีวิตสำราญอย่าง
อิสระในแหล่งท่องเที่ยวทั้งทางธรรมชาติและสถานบันเทิงที่มีเป็นดอกเห็ดบนเกาะสมุยและบรจุ
เรื่องราวหลากหลายของผู้คนในธุรกิจที่ส่วนมากผิดกฎหมาย การค้ากามโลภภัย การพนันบอล
ผ่านจอโทรทัศน์เครื่องใหญ่ที่ตั้งอยู่ในสถานบันเทิง แหล่งมั่วสุมของนักเลง นักดื่ม นักท่องเที่ยวที่
ยังเป็นแหล่งรวมมือปืน ผู้เล่าเรื่องได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับนางในบาร์คนหนึ่ง

เบื้องแรกเขาคิดถึงข้าวผัดกะเพราะไข่ดาวของร้านบ้านพร เขารอพบเพื่อซื้อจมื่นที่อ้างว่า
เดินทางมาจากดาวพลูโต ทำให้ได้ทราบเรื่องราวเล่าของนักว่ายน้ำชาวนอร์เวย์ที่แข่งขันว่ายน้ำ
กับภรรยาที่มุ่งหน้าที่ยัชชนะ จึงทุ่มเทพละกำลังว่ายน้ำออกไปไกลจากฝั่งและจมหายไปในทะเล
เพราะไม่ออมแรงไว้เผื่อขากลับ ส่วนสามีนั้รอดชีวิตเพราะอมแรงไว้เพียงพอ แต่จมื่นแย้งว่า
แท้จริงเป็นเพราะสามีนั้ว่ายน้ำหนีภรรยาต่างหาก เพราะในท้องทะเลของเกาะสมุยนั้ได้เป็นท้อง
ทรายราบเรียบ แต่เต็มไปด้วยก้อนหินเล็กใหญ่ ซึ่งจะเป็นอันตรายต่อผู้ที่ยังอยู่ห่างชายฝั่ง

เป็นอันมากหากอยู่หลังตะวันตกดิน เพราะน้ำทะเลจะสูงขึ้นหลังดวงอาทิตย์ตก และจะลดลง
หลังเที่ยงคืนเล็กน้อย

เพื่อนวิศวกรของเขาชื่อโก บอกว่าจะย้ายไปเชียงใหม่เขาบอกว่าต้องไปลาหินางคอย
เสียก่อน ไม่เช่นนั้นจะต้องย้อนกลับมาที่สมุยอีก ส่วนจมีนที่เพิ่งออกหักจากแฟนจะไปรอพบใจ
ที่เสียภรรยาไปกลางทะเลที่หินางคอย รักษาแผลใจไปด้วยกัน แต่กลับได้พบเด็กหนุ่มคนหนึ่ง
โผล่มาจากทะเลและบอกว่าเขามาจากดาวพลูโต ผู้เล่าอ่านเรื่องนี้จากบันทึกของจมีน เขา
เพื่อนวิศวกร และใจ หลังจากจมีนไปกับเด็กหนุ่มคนนั้น พวกเขาพูดถึงการเดินทางไปดาวพลูโต
ว่าอากาศหนาวกว่าที่สมุยไม่รู้กี่ร้อยเท่า พวกเขาพูดว่าจะเดินทางไปดาวพลูโตด้วยเครื่องบินบ้าง
รถไฟบ้างและด้วยจรวดบ้าง และพูดถึงข้าวที่จะเป็นอาหารมื้อเช้า เขาคำหนึ่งว่า
หากเขาไปได้ดังความฝัน เขาจะได้กลับมาหรือไม่ เพราะในมือเขามีเพียงตัวเดียว

มีการเล่าถึงการชุมนุมทางการเมืองที่แบ่งกันหลายสี มีการตายของแกนนำฝ่ายชุมนุม
ระดับเสฐ. คนหนึ่งและจบลงด้วยความตายของผู้ชุมนุมนับร้อย ไม่มีผู้ชนะและผู้แพ้แท้จริง แต่มี
บาดแผลเจ็บลึกในสังคมไทย

เนื้อหาที่ถัดมา เป็นเรื่องคล้ายจะเกิดก่อนการตามสังหารอดีตนายกรัฐมนตรี เพราะ
เป็นเรื่องของความฝันของผู้เล่าที่รำลึกถึงการพิชิตยอดเขาสูงสุด นากาปาร์มัท ของ สูดา สาวไทย
ที่ได้แต่งงานกับวีโอนอฟ ชาเวียสกี ชาวโปแลนด์ผู้ยากจนแต่รักการปีนเขาเป็นชีวิต ซึ่งทำให้อูดา
หลงใหลตามไปด้วย จากการทำทั้งสองมุ่งมั่นในการปีนเขาแล้วลูกเล่า ทำให้มีฐานะดีขึ้นเพราะ
เมื่อเป็นที่ยอมรับก็ได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากหน่วยงานต่างๆ มากขึ้น

ชาเวียสกีและสูดา ได้รับคัดเลือกจากผู้สมัครใจพิชิตยอดเขาที่ 9 ของชาวโปแลนด์
ด้วยเชื่อมั่นในความพร้อม ทั้งสองปีนเขาไปถึงแคมป์ที่สอง ก่อนถึงแคมป์ที่สามซึ่งเป็นยอดสูงสุด

ที่ยังไม่มีใครไปถึง ชาวเวียสก็ประสบอุบัติเหตุขาหัก ตาบอด ขาดความรู้สึก ตอนกลาง ด้วยไม่ลง
ทางเดิม ก่อนสุดาจะบินเขาต่อไป โดยทิ้งสามไวน์ในเต็นท์ขึ้นไปพิชิตยอดเขาและปักธงชาติไทยคู่
กับธงชาติโปแลนด์ไว้คู่กันและกลับลงมานำสามีลงจากเขา ในทางปฏิบัติสุดาและสามีได้พิชิต
ยอดเขานั้นแล้ว เมื่อสามีเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลในกรุงวอร์ซอ แต่ในความเป็นจริง
ทางการเมืองคนของรัฐบาลโปแลนด์ มาร้องขอให้สุดาเสียสละ ให้ใช้ชื่อชาวเวียสกี

เป็นผู้พิชิตยอดเขายอดที่ 9 เพราะสุดาไม่ใช่ชาวโปแลนด์ซึ่งพิชิตยอดเขามาแล้ว 8 ยอด
เป็นยอดที่ 9 จาก จำนวน 14 ยอด ที่ชาวโปแลนด์พิชิตได้ แต่สำหรับสุดา เป็นเพียงยอดที่ 1
ด้วยเหตุผลที่โปแลนด์จะรับเป็นเจ้าของภาพแข่งกีฬาโอลิมปิกฤดูหนาวในปีถัดไป ต้องการให้ผล
การพิชิตยอดเขาหาเสียงสนับสนุน

สุดาจำใจยอมรับด้วยความเศร้า ด้วยข้อแลกเปลี่ยนเป็นเงินก้อนโตและรัฐรับเป็นผู้รักษา
ชาวเวียสกีเต็มกำลัง

สุดาตกลงพร้อมกับขอให้ใครสักคนขึ้นไปปลดธงชาติไทย(ที่ปักไว้สูงกว่าธงโปแลนด์
เล็กน้อย)ออก เพราะเธอปักธงชาติไทยไว้คู่กับธงโปแลนด์

เนื้อหาสุดท้าย เป็นเรื่องของเข่าผู้เป็นมือสังหารที่ถูกกำหนดโดยรัฐให้ตามสังหาร
อดีตนายกรัฐมนตรีที่ฉลาด ปราดเปรื่องในหลายเรื่องราว เป็นที่ยอมรับของนานาประเทศ ทั้งที่

เป็นนายกขจากการเลือกตั้ง มีวิสัยทัศน์ดี มีสัมพันธภาพระหว่างประเทศ ทำตามนโยบาย
ตอบสนองความต้องการของประชาชน ตามที่ได้ประกาศไว้ตอนหาเสียง จึงเมื่อลี้ภัยไปต่างประเทศ
จึงยังคงได้รับการต้อนรับอย่างดี แต่ฝ่ายตามล่ามองว่าเขาสร้างผลงานอันเลวร้ายไว้หลายเรื่อง

ในประเทศไทย มือสังหารใช้เวลาถึงสามปีในต่างแดนเพื่อสังหารผู้มีทั้งเงินและบารมี ในที่สุดเขาก็
ได้พบเป้าหมาย ในต่างแดน ขณะกำลังกินข้าวผัดกระเพราไข่ดาวอาหารหลักของไทยและพักกาย
ด้วยไมตรีอันดีกับคนแปลกหน้าที่แต่งกายมอซอด้วยภาษาไทยที่เขาห่างไกลมาหลายปีและวลีที่ซึ่ง

ใจ เพราะมือสังหารห่างหายจากภาษาไทยมานาน ทั้งคำทักทายนั้นยังแสดงไม่ตรีจิตของคนร่วมชาติ อันก่อให้เกิดความซาบซึ้ง คือคำทักทายของคนที่อยู่ห่างกันแค่เอื้อมมือถึง ที่ว่า “กินข้าวด้วยกันไหม”

นอกจากการสังหารจะยังไม่เกิดขึ้นแล้วมือสังหารยังหน้ามืด ซวนเซไปด้วยความรู้สึกที่ว่ามือที่ประคับประคองช่วยเหลือเขาคือ เป้าหมายนั่นเอง

เขายังไม่ตายทั้งยังไม่ได้สังหารเป้าหมาย แต่กลับฝันถึงเรื่องราวที่ได้ทำกิจกรรมร่วมกับเป้าหมายอย่างใกล้ชิด ขนาดที่นอนในเตียงเดียวกัน เดินทางไปเพื่อพิชิตยอดสูงสุดของเทือกเขาการาโกรัมของปากีสถาน ซึ่งแคมป์ที่สองสูงถึง 4,520 เมตร แคมป์ที่ 1 อยู่สูง 5,220 เมตร ที่นักปีนเขาชาวโปแลนด์อ้างว่าพิชิตได้แล้ว 8 ยอด จากจำนวน 14 ยอด แต่เป้าหมายบอกมือสังหารว่านั่นไม่ใช่ความจริงเพราะแท้จริงแล้วยอดสูงสุดซึ่งอยู่สูงเกิน 8,000 เมตร เชื่อกันว่าเป็นแดนศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่ควรเหยียบย่าง ยังไม่มีใครไปถึง ชาวโปแลนด์ไม่ได้หลอกลวงเพียงแต่มีเหตุผลที่จะไม่บอกความจริง ซึ่งท้ายที่สุดก็กลายเป็นทฤษฎีคบคิดในทางการเมือง เพราะโลกมีการต่อสู้ที่โหดร้าย ทางทฤษฎีชาวโปแลนด์พิชิตยอดเขานี้แล้ว แต่ทางปฏิบัติยังไม่ใช่

ด้วยอากาศเลวร้ายหนาวจัด อุณหภูมิในอกเต็นท์ ลบ 40 องศา และความแรงลม 75-90 กิโลเมตรต่อชั่วโมง หิมะเกาะตัวหนา จับตัวเป็นน้ำแข็ง สำหรับชาวโปแลนด์ที่คุ้นเคยกับความหนาวและมีความทะเยอทะยานสูงที่จะพิชิตภูเขาถือเป็นเรื่องปกติ แต่สำหรับคนที่อยู่ในเขตศูนย์สูตร ย่อมไม่ธรรมดา แต่เป้าหมายได้เตรียมการปีนเขานี้มากกว่า 1 ปี ทำความคุ้นเคยกับ

ชุมชนเชิงเขา จึงค่อนข้างมีความพร้อม แต่มือสังหารยังรู้สึกว้าวุ่นใจถึงหนทางเกินจะทน จึงชวนคล้ายอ่อนวอนเป้าหมายกลับ เพราะไม่เห็นประโยชน์ที่เป้าหมายจะพิชิตยอดสูงสุดเพราะการยำเหยียบสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เป็นบาป แต่กลับได้รับคำตอบว่า มือสังหารเป็นคนไม่ชอบ

การเปลี่ยนแปลงต่อข้อขัดแย้งที่ว่า เมืองไทยทุกวันนี้ยังวุ่นวายอยู่เพราะการกระทำของเป้าหมาย เขากลับบอกว่า การตายของผมจะทำให้บ้านเมืองสงบจริงหรือ ผมรักตัวเองมากกว่าบ้านเมืองและ

บอกว่าทั้งเขาและมือสังหารยังเชื่อหรือว่าสามปีที่เขาจากมา จะมีที่ยืนให้เขาทั้งสองในแผ่นดินไทย เขาพามือสังหารมาร่วมภารกิจไม่ใช่ให้มาขัดขวาง เพราะฉะนั้นจึงต้อง

เดินหน้าต่อไปทำภารกิจสุดท้าย แล้วคอยดูผลลัพธ์ด้วยกัน หากสำเร็จโลกก็จะได้จารึกว่าคนไทยสองคนเป็นผู้พิชิตยอดสูงสุดของเทือกเขานี้ และโลกจะรู้ว่าคนโปแลนด์โกหกเรื่องการพิชิต

ยอดเขา เขาบอกว่า ประวัติศาสตร์สร้างด้วยเลือดและน้ำตา ทุกการต่อสู้ต้องเจ็บปวด

ถ้าเราผ่านไปได้ เราก็จะเป็นผู้นำคนอื่นเสมอ

เมื่อแคมป์ข้างล่างรายงานว่าอากาศวันนี้เลวร้ายมากให้เป้าหมายและมือสังหารรออยู่ที่เดิม จะส่งคนไปรับ แต่เมื่อคนขึ้นไปรับกลับพบแต่ความว่างเปล่า ไม่มีใครทราบว่าสองคนนั้นหายไปที่ไหน

เขายังไม่ตายทั้งยังไม่ได้สังหารเป้าหมาย แต่ล้มต่าตื่นขึ้นในโรงพยาบาลที่เขาคิดว่า เป็นยานอวกาศ